Iran: quan la dignitat es rebel·la i les esquerres occidentals miren cap a una altra banda

Opinió | 17-01-2026 | 18:12

Les revoltes de la població iraniana contra el règim dels aiatol·làs no són esclats puntuals ni reaccions emocionals circumstancials. Són l?expressió acumulada de dècades d?opressió política, repressió social i humiliació moral exercides per una teocràcia que governa sense legitimitat democràtica i en contra de la voluntat d?una part creixent de la seva societat. Quan milions de persones s?arrisquen a perdre la llibertat, la vida o el futur per sortir al carrer, el que està en joc no és una reforma menor, sinó la pròpia dignitat.

Aquest règim, nascut de la Revolució Islàmica de 1979, es presenta com a garant de l?ordre moral i religiós, però en realitat ha bastit un sistema de poder fonamentat en la por, la censura i la violència institucionalitzada. Eleccions tutelades, persecució de dissidents, tribunals religiosos, policia moral i execucions formen part d?un aparell repressiu que nega sistemàticament els drets humans més bàsics. En aquest context, la desobediència civil i la revolta no només són comprensibles, sinó plenament legítimes.

No és casualitat que moltes dones hagin encapçalat aquest moviment i s?hagin convertit en el seu símbol més poderós. A l?Iran, les dones han estat durant dècades l?objectiu preferent d?una misogínia imposada per una interpretació fonamentalista de l?islam, utilitzada com a eina de control social. El vel obligatori, la discriminació legal, la tutela masculina i la repressió del cos femení no són tradicions immutables, sinó decisions polítiques. Quan les dones iranianes es treuen el vel en públic, no fan un gest superficial: desafien l?arrel mateixa del sistema.

Aquest coratge contrasta de manera dolorosa amb el silenci ?quan no amb la indulgència? del feminisme occidental hegemònic. Un feminisme sovint extraordinàriament combatiu davant qualsevol expressió de masclisme a Occident, però que massa vegades calla davant la repressió brutal que pateixen les dones sota règims teocràtics com l?iranià. En nom d?un relativisme cultural

mal entès o de la por a ?estigmatitzar?, s?ha acabat justificant allò que és injustificable: que l?Estat decideixi com han de vestir, viure i obeir les dones, també dins les societats occidentals.

Encara més preocupant és l?actitud d?una part de les esquerres occidentals, que continuen excusant o minimitzant la naturalesa autoritària del règim iranià perquè el perceben com un actor ?antiimperialista?. Aquesta mirada reduccionista sacrifica els drets humans reals en l?altar d?un idealisme postmarxista caduc i converteix les víctimes en danys col·laterals assumibles. No hi ha cap projecte emancipador possible que passi per defensar un règim que empresona, tortura i assassina els seus ciutadans per pensar diferent.

La revolta iraniana posa davant del mirall moltes de les hipocresies occidentals. Recorda que els drets de les dones no són negociables, que la llibertat no admet excepcions culturals quan aquestes es tradueixen en opressió, i que la solidaritat no pot ser selectiva. Les dones iranianes que avui planten cara a l?abominable règim dels aiatol·làs no només lluiten pel seu futur, sinó que també defensen valors universals que massa sovint, a Occident, es donen per descomptats.

Ignorar-les, silenciar-les o instrumentalitzar-les és una forma més de traïció. Escoltar-les i donar-los suport, en canvi, és una obligació moral. Perquè quan una dona s?enfronta sola a un règim armat, el que està en joc no és una cultura, ni una religió, ni una ideologia: són la llibertat i la dignitat. I sense elles, la vida humana perd tot el seu valor.

Autor: Narcís Oliveres